

De ouder bij het casuïstiekgesprek

Interview met Karin Vermeulen, behandelcoördinator bij het MOC Kabouterhuis

➔ Het MOC betreft ouders bij de casuïstiekgesprekken. Waarom is daarvoor gekozen?

“Jaren geleden is er al voor gekozen om ouders bij de besprekingen over hun kind aanwezig te laten zijn. Het gaat tenslotte om hun kind. Zo krijgen ouders direct informatie van alle betrokken behandelaars, kunnen ze vragen stellen en hun eigen bevindingen met ons delen.”

Hoe zijn de ervaringen? Welke resultaten levert het op voor de ouders? En voor de kinderen? Voor het MOC?

“Onze ervaringen zijn over het algemeen positief. Ouders voelen zich geïnformeerd en gehoord. Zij zijn hierdoor meer bij de behandeling betrokken en kunnen ook thuis met tips aan de slag. Voor sommige ouders is het wel erg spannend om met een grote

groep professionals om de tafel te zitten. We kennen natuurlijk ook een aantal knelpunten, zoals de taal. Er wordt dan wel met tolken gewerkt, maar het is erg tijdrovend. Voorts het niveau van de ouders of als sprake is van eigen problematiek van de ouders: sommige ouders hebben dan moeite het gesprek te volgen en/of er aan deel te nemen. En in een aantal gevallen kiezen ouders ervoor om niet deel te nemen aan de vergadering met alle professionals, maar op een later moment met een afvaardiging in gesprek te gaan.”

Veel gemeenten zetten in op “het vergroten van de eigen verantwoordelijkheid en eigen kracht van de jeugdigen en de gezinnen”. Hoe kijkt het MOC hiertegen aan? “Dit vormt ook een belangrijk onderdeel van onze visie. Het doel moet zijn dat ouders uiteindelijk zonder onze hulp verder kunnen.” ■ Carolien Ostermann

Vervolg School & ouders

➔ doorvragen waarom iets anders niet beter is, iedereen weet ervan, geen geheimzinnig gedoe, geen dubbele agenda. Voor de kinderen betekent het een snellere vorm van hulp. Alleen al het samen bespreken van de problemen levert vaak een andere kijk op bij direct betrokkenen: leerkrachten en ouders gaan na zo'n gesprek al anders met het kind en met elkaar om. Voor de school is het een directe vorm van ondersteuning; leerkrachten kunnen heel snel met hun vragen terecht, er gebeurt iets op korte termijn. Je weet bovendien van elkaar wat er gedaan wordt en wat de afspraken zijn.”

Veel gemeenten zetten in op “het vergroten van de eigen verantwoordelijkheid en eigen kracht van de jeugdigen en de gezinnen”. Hoe kijkt u hiertegen aan? “Eigen kracht is het middel als ouders mee willen werken aan het oplossen van problemen. Het is duidelijk dat ouders meer en beter in beweging komen als ze ervan overtuigd zijn dat ze zelf iets kunnen doen en als ze heel direct bij mensen kunnen aankloppen die ze vertrouwen of waar ze van op aan kunnen. Uitgaan van eigen kracht is een sterk middel.” ■ Carolien Ostermann

OUDER AAN HET WOORD

Ik sprak de pedagogisch adviseur op de basisschool tijdens een koffie-inloop. Zij gaf daar informatie over een oudercursus. Na afloop besprak ik mijn opvoedvraag met haar en ik hoorde dat ik gebruik kon maken van een opvoedspreekuur. Dit vond ik erg fijn. Wat mij ook blij maakte was dat het gesprek in het Turks kon, zodat ik mij beter kon uiten. Tijdens het opvoedspreekuur bespraken wij grenzen stellen en het hanteren van regels. Het was geweldig om te zien dat ik door deze prettige gesprekken het gedrag van mijn kind kon beïnvloeden en gewenst gedrag kon stimuleren. Ik voelde mij erg op mijn gemak tijdens de gesprekken omdat er naar mij werd geluisterd. Binnen mijn gezin gaat het goed en mijn kind luistert nu veel beter! Ouder met dochter van vijf jaar

OUDER AAN HET WOORD

Omdat ik vaak ruzie had met mijn zoon van 12, ben ik gaan zoeken naar tips en adviezen. Via internet kwam ik bij Positief Opvoeden én het opvoedspreekuur. Daar hebben we samen besproken hoe deze ruzies verlopen. Ik heb handgrepen gekregen hoe ik tot hem door kan dringen, zodat hij beter meewerkt en er minder conflicten zijn. Ik zit hem minder op de huid en laat hem meer dingen zelf doen. Ik merk dat hij het ook prettig vindt om afspraken met mij te maken. De pedagogisch adviseur heeft mij laten merken dat ik het als ouder niet verkeerd doe. Het gesprek was leuk, niet zwaar, maar luchtig. Op het schoolplein vragen andere ouders mij nu wel eens om advies. Iedereen zit wel eens ergens mee! Ouder met drie zonen van 9, 12 en 14 jaar

Ouders motiveren

Motivatie om gedrag te veranderen is niet vanzelfsprekend. Ouders die willen veranderen moeten daarvoor eerst tot een besluit komen. Het is een belangrijke stap in een proces dat om begeleiding en voorbereiding vraagt.

UITLOKKEN
INFORMEREN
ONDERHANDELEN

Het motiveringsproces in 3 fasen:

➔ 1 Uitlokkfase:

bij ouders die in het stadium van de voorbeschouwing zitten, is vooral ‘uitlokken’ van belang. Het doel is dat ouders goede ervaringen opdoen en daarvoor vaker over de problemen willen praten. Het aantal zelfmotiverende uitspraken neemt dan toe. Dit zijn uitspraken waarin de ouder zijn zorgen uitspreekt en signalen uitzendt dat hij/zij denkt er zelf iets aan te kunnen doen.

2 Informatiefase:

bij ouders die in het stadium van overpeinzing zitten is zowel uitlokken als

informereren van belang om meer gegevens met betrekking tot de problemen te weten te komen. De professional zorgt ervoor dat die informatie op gestructureerde wijze wordt teruggegeven aan de ouder, zodat deze de argumenten voor en tegen verandering tegen elkaar kan afwegen.

3 Onderhandelingsfase:

heeft de ouder besloten te veranderen van gedrag, dan draagt de professional mogelijkheden aan waaruit de ouder kan kiezen. Het zelf kunnen kiezen werkt motiverend en activerend. ■

Bron: training Oudermotivatie van SO&T

COLOFON

Jaargang 2, nr. 3
november 2011
verschijnt
3x per jaar

Uitgave: Stichting SO&T
(Eind)redactie: Carolien Ostermann, Tacey Benig,
Mascha Enthoven en Margreet de Jongh
Vormgeving: MNB Communications

Stichting SO&T
Wildenborch 9, 3e etage, 1112 XB Diemen
T 020 56 11 070
E info@kwaliteitinopvoeden.nl
I www.kwaliteitinopvoeden.nl

so&t

OUDER AAN HET WOORD

Het gedrag van mijn zoon vond ik lastig en ik had al veel geprobeerd. Na lang aarzelen besloot ik een afspraak te maken met het opvoedspreekuur. De gesprekken hebben me vooral veel inzicht gegeven, houvast, maar ook meer handvatten om met het probleem om te gaan. Ik voelde me op zich al sterk. Door de gesprekken voel ik me nog zekerder in mijn optreden. De aanpak levert wat op. Het contact met de pedagogisch adviseur was prettig: heel zorgvuldig, bescheiden en een persoon met verstand van zaken. Het gaat nu goed. Mijn zoontje is nog steeds een druk mannetje. Hij is nu ook wat ouder en weet beter wat er van hem verwacht wordt. Tegelijkertijd weet ik ook beter met zijn drukke gedrag om te gaan. Ouder met zoon van zes jaar

Over SO&T

SO&T opereert op het snijvlak van beleid en praktijk van de opvoed- en opgroei-ondersteuning. Het doel daarbij is een kwalitatief hoogstaand aanbod van opvoed- en opgroei-ondersteuning toegankelijk maken voor alle ouders en kinderen. Opgroei tot een zelfstandige volwassene is nu eenmaal niet altijd even gemakkelijk. Ouders, kinderen en jongeren kunnen daarbij soms steun en advies gebruiken. Beroepskrachten, die met jongeren en ouders werken, vinden bij SO&T een plek waar ze informatie, advies, training, coaching, en interventie kunnen halen. SO&T werkt ook voor gemeenten en stadsdelen, door het geven van advies en het ontwikkelen en implementeren van programma's opvoed- en opgroei-ondersteuning. Organisaties kunnen producten van SO&T inkopen. www.kwaliteitinopvoeden.nl

inhoud

1 De ouder centraal
2 In gesprek met wethouder Asscher (zie ook pag. 3 en 4)

2 Professional in de ouderbegeleidende positie
3 In de praktijk: basisschool De Duif in Diemen

4 Een positief opvoedingsklimaat stimuleren en diversiteitsgevoelig werken?

5 In de praktijk: het MOC Kabouterhuis
6 Tip Ouders motiveren

De Ouder Centraal

➔ In onze vorige nieuwsbrief stond de stelselwijziging in de jeugdzorg centraal en dan met name de verschillende, soms veranderende rollen van professionals in en rond de Centra voor Jeugd en Gezin. Inmiddels heeft de gemeente Amsterdam haar conceptvisie op de stelselwijziging geschreven in *Veranderingen Jeugd-domein Amsterdam 2011-2016*. Deze visie wordt in november 2011, mede naar aanleiding van reacties op het stuk, vastgesteld. In deze nieuwsbrief leggen we voor u de link tussen de kernthema's in de *Amsterdamse visie op de stelselwijziging en de betekenis van deze thema's voor de deskundigheid van professionals in de opvoed- en opgroei-ondersteuning*. Het normaliseren van opvoedvragen van ouders is een van de belangrijkste doelen in de conceptvisie *Veranderingen Jeugd-domein Amsterdam 2011-2016*. Met name professionals in formele en informele organisaties zouden hierin een prominente rol moeten spelen. Voorts ligt de nadruk op het inzetten en versterken van de eigen kracht van ouders door middel van ondersteuning en zorg. Daarbij wordt gesteld dat als ouders hun verant-

woordelijkheid niet nemen er de mogelijkheid moet zijn tot dwang en drang. Wat betreft de zogenaamde ‘beroepsopvoeders’ is in de conceptvisie het meest in het oog springend dat er behoefte is aan een hoogopgeleide generalist in de buurt. SO&T is naar aanleiding van de conceptvisie in gesprek gegaan met de Amsterdamse wethouder Lodewijk Asscher. Het doel van dit gesprek was om verdiepende inzichten te krijgen over de manieren waarop de uitgangspunten uit de conceptvisie in de praktijk kunnen worden uitgewerkt. Kortom, we stelden de ‘hoe?’-vraag centraal. In reactie op de inzichten van wethouder Lodewijk Asscher laten we experts aan het woord over de verschillende thema's die in de conceptvisie centraal staan. In de eerste plaats ouders zelf: pedagogisch adviseurs van SO&T hebben ouders gevraagd naar hun ervaringen met pedagogisch advies en pedagogische hulp zoals de Eigen Kracht Conferentie. In de tweede plaats de expert op het gebied van Ouderschap en Ouderbegeleiding: dr. Katie Lee Weille, lector Ouderschap en Ouderbegeleiding aan de Hogeschool Leiden. In de derde plaats vroegen we Bijzonder hoogleraar en tevens lid van de klankbordgroep van SO&T, Prof. Dr. Trees Pels, naar de eventuele specifieke

behoeften van ouders uit migrantengezinnen. Natuurlijk kunnen professionals in de praktijk van de opvoed- en opgroei-ondersteuning niet ontbreken in deze nieuwsbrief over ouder-schap. Met hen zoomen we in op een van de manieren waarop ouderbetrokkenheid en eigen kracht van ouders kan worden bevorderd: het betrekken van ouders bij casuïstiekgesprekken. Dit wordt gedaan door het MOC-Kabouterhuis en basisschool De Duif in Diemen. We hopen met deze nieuwsbrief weer een stukje van de puzzel rond deskundigheidsbevordering van professionals in de transitie van de jeugdzorg te hebben gelegd. ■ dr. Mascha Enthoven, programmamanager onderzoek SO&T

“Het begint ermee dat we het als stad normaal vinden om over opvoeding te praten.”

Wethouder
Lodewijk Asscher

IN
GESPREK
MET...

Lodewijk Asscher

Op welke manier kan de professional na de transitie de ouder beter ondersteunen en: wat maakt dan het verschil?

“De professional van na de transitie kan een veilige omgeving creëren waarin ouders over hun opvoedproblemen kunnen praten, is helder in de uitgangspunten, is explicieter in wat hij van ouders verwacht en van kinderen. De professional herkent soms sneller dan ouders waar de kneep zit, dus kan deze ook hulp bieden bij het vinden van een weg voor ouders in de opvoeding.

Ik denk dat het al gebeurt op deze manier, maar dat het nog niet structureel voldoende gebeurt. Dit kan door alle professionals die met kinderen en opvoeding te maken hebben bewust te maken hoe zij het ouders kunnen vergemakkelijken, hoe ze verder kunnen als het stukt. Kortom, hoe zij daar effectiever in kunnen zijn.”

WAT VINDT... Katie Lee Weille: Professional in de ouderbegeleidende positie

➔ Wat hebben ouders werkelijk nodig om in hun eigen kracht te komen bij opvoedingsproblemen?

“Uit de alomtegenwoordige verschuiving naar ‘vraaggericht’ werken, blijkt een groeiend besef bij professionals van wat intuïtief al overduidelijk was: mensen willen geen wetenschappelijk bewezen adviezen, maar hulpverleners die aansluiten bij hun leefwereld en vermogen tot verandering.

Anders voelen zij zich niet gehoord, en werkt ook een welgemeend advies ontmoedigend. Vooral ouders lopen echter risico bij ‘aanbod-gestuurde’ behandelingen en adviezen. Zeker als er kwetsbare kinderen in het geding zijn (dat is immers de volgende generatie en onze collectieve hoop voor de toekomst), dan zorgen we er maar al te graag voor, desnoods met dwang en drang, dat het goed gaat! Ouders willen ook dat het goed gaat, en

tezamen met hun besef van verantwoordelijkheid zijn, geeft dat een gevoel van ‘gefaald hebben’ wanneer ze om hulp moeten vragen. Overigens óók wanneer ze de ‘schuld’ buiten zichzelf lijken te plaatsen. Ouders zitten nu eenmaal in die heikele positie van kwetsbaar zijn én eindverantwoordelijk, van het beste willen én dat vaak niet waar kunnen maken vanwege van alles en nog wat.”

Aan welke kenmerken zou een professional moeten voldoen om ouders daadwerkelijk in hun kracht te zetten?

“Om ouders sterker te maken, moet een professional beide aspecten tot hun recht laten komen: onderkennen van zowel de kwetsbaarheid van ouders als hun eindverantwoordelijkheid voor het kind. Ouders vragen tenslotte om consult.

Deze ‘ouderbegeleidende positie’ speelt ook bij uithuisplaatsing of een gedeeltelijke uitbesteding van opvoedtaken. Ouderschap behelst méér dan opvoederschap. En ook de verwaarlozende, mishandelende ouder kan en wil meedenken over een plan voor veiligheid en opvoeding. Wat er ook aan wettelijke ‘dwang en drang’ voorgeschreven is, de professional kan vanuit deze positie met ouders werken, of hen verwijzen naar een collega die dat kan. Ouders hebben immers recht op voor hen geschikte hulp.”

Welke kennis en vaardigheden heeft een professional nodig?

“In het verlengde hiervan behoren alle professionals die met ouders te maken krijgen te beschikken over basale kennis en vaardigheden betreffende ouderschap en het methodisch omgaan met ouders.

Kennis van ouderschapstheorie - om inzicht te krijgen in de werking en complexiteit van ouderschap, het verschil tussen ouderschap en opvoederschap, en wat ouders nodig hebben om hun moeilijke taak te realiseren. Die kennis bevat een scala aan theoretische perspectieven: van systeemtheoretisch tot pedagogisch, en natuurlijk ontwikkelingspsychologisch (‘kind-kennis’). Ouderschap speelt zich immers af op al deze terreinen.

Vaardigheden die horen bij het innemen van de ouderbegeleidende positie - zelfreflectie als vaste gewoonte, en niet in de valkuil stappen van de klassieke, maar oneigenlijke tegenstelling tussen ‘kindbelang’ en ‘ouderbelang’.

Zijn er professionals van wie we deze ‘ouderbegeleidende positie’ niet moeten of willen verwachten? Zijn zij meer gebaat bij het principe dat ouders recht hebben op beleefde hulp? Ook dat vergt nog altijd visie op het ouderperspectief.

Tenslotte: de complexe interactie tussen de leefwerelden, behoeften en belangen van ouder en kind vraagt nu eenmaal om verscheidene professionele invalshoeken. ■ Mascha Enthoven

Dr. Katie-Lee Weille, ACSW, PhD, Lector Parenthood and Professional Work with Parents, Leiden University of Applied Science.

IN
GESPREK
MET...

Lodewijk Asscher

Als er toch ernstige opvoedingsproblemen spelen op welke manier kan de kracht van ouders dan benut worden?

“Door ouders heel duidelijk aan te spreken op hun verantwoordelijkheid en niet door deze van ze af te nemen. En het is niet vrijblijvend. De meeste ouders zullen graag die hulp accepteren, want die hebben zelf al veel last van die opvoedproblemen, maar er is ook een kleine groep die je wat mij betreft moet dwingen om hulp te accepteren. Hoe eerder je dat doet, hoe positiever het effect. Door in een zo vroeg mogelijk stadium duidelijk te maken dat het niet vrijblijvend is, voorkom je zoals nu vaak gebeurt een langdurige escalatie met als resultaat een ondertoezichtstelling of een uithuisplaatsing. Ik denk dat als je vier maanden daarvoor zegt “je gaat nu deze opvoedcursus volgen, anders levert het een korting op de kinderbijslag of de uitkering”, je erger kunt voorkomen. Het is de kunst om nog wel te kijken bij wie het een kwestie van onbekendheid is en bij wie het echt een kwestie van onwil is. Je zet ouders in hun kracht door ze sneller serieus te nemen, en serieus nemen betekent niet loslaten. Het begint wel bij de ouders, als je daar als overheid verantwoordelijkheid weghaalt wordt het veel moeilijker, dat is echt een laatste redmiddel.”

IN DE PRAKTIJK School & ouders

Interview Frans Verstraten, directeur basisschool De Duif

➔ Uw school betreft ouders bij de casuïstiegesprekken. Waarom is daarvoor gekozen?

“Wij hebben ervoor gekozen om ouders ook uit te nodigen. We zijn er namelijk van overtuigd dat de meeste ouders mee willen zoeken naar oplossingen van de problemen die er zijn. Bovendien zijn het zaken die vaak spelen in hun privé situatie, wij hebben daar geen zicht op. Daar kunnen we dan direct naar vragen. Je bent veel sneller bij de zaak waar het om gaat. Als je ouders niet uitgenodigd hebt, moet je na overleg weer apart met ouders gaan praten wat er bedacht is of wat er aan extra informatie nodig is. Je bent een aantal keren heen en weer aan het gaan om alles helder en duidelijk te krijgen. Nu hebben we meestal aan één gesprek genoeg.”

Hoe zijn de ervaringen?

“Onze ervaringen zijn in de meeste gevallen heel goed. Korte lijntjes, directe informatie, open communicatie, duidelijk zijn naar elkaar. Het blijkt soms wel lastig om alles in één keer boven tafel te krijgen. Dat is vaak een kwestie van de goede vragen stellen. De groep die bij zo’n bespreking zit moet niet te groot zijn, anders wordt het een onveilige setting waar ouders niet meer open kunnen spreken.”

Welke resultaten levert het op voor de ouders? En voor de kinderen? Voor de school?

“Voor ouders is het een directe manier van hulpverlening; je krijgt heel direct suggesties, je kunt direct **lees verder op pagina 5**

Eigen Kracht-conferentie

Wat is een Eigen Kracht-conferentie?

Soms kunnen mensen het even niet alleen. Sommige gebeurtenissen in het dagelijks leven zijn zo overweldigend, ingewikkeld of onoverzichtelijk dat hulp wenselijk is. Hoe regel je die? En hoe kun je zeggenschap en regie houden over de aanpak? De Eigen Kracht-conferentie biedt uitkomst. Tijdens een Eigen Kracht-conferentie (EKC) maak je samen met familie en bekenden een plan voor de toekomst. Kijk ook op www.eigen-kracht.nl

OUDER
AAN HET
WOORD

Gezinsituatie: gescheiden moeder met drie dochters.

Moeder wil anoniem blijven.

Wat was de aanleiding om een EKC te organiseren? “De school van mijn oudste dochter had een zorgmelding gedaan, omdat ik een problematische relatie heb gehad met geweld. Zo kwam ik bij Bureau Jeugdzorg terecht en was het advies een EKC.”

Wat heb je aan de EKC gehad? Het is pas 4 weken geleden geweest, maar er is een plan gekomen met toezeggingen van diverse familieleden. Zo komt mijn vader binnenkort een dag helpen. En ik verwacht dat de andere mensen die hun toezeggingen hebben gedaan, ook zullen komen.”

Voel je je door de EKC sterker als ouder?

“Ja zeker, ik voel me gesteund door de mensen en hun toezeggingen. Het was een confronterende bijeenkomst, waar mensen werden aangesproken. Ik heb mijn trots en wil mensen niet om steun vragen als ze daar eigenlijk geen zin in hebben. Maar mijn vriendinnen hebben erop gehamerd dat het nodig is.”

IN
GESPREK
MET...

Lodewijk Asscher

Hoe denkt u dat de diverse populatie Amsterdamse ouders betrokken kan worden bij opvoeding en onderwijs?

“Door duidelijk te maken dat je als ouder de plicht hebt je kinderen op te voeden, maar dat het niet erg is als je daar hulp bij nodig hebt. Het consultatiebureau is de plek waar iedereen van onze diverse populatie ouders naar toe komt, dat is een gouden kans om met mensen in gesprek te gaan! Ik vind dat we eigenlijk zouden kunnen besparen op de consulten bij mensen die het allemaal prima zelf kunnen, zodat je wat meer tijd hebt met ouders, die het moeilijk vinden.

Er ligt een enorme verantwoordelijkheid voor informele organisaties om ook het gesprek op gang te brengen in hun eigen omgeving, in hun eigen netwerk, in hun eigen groep en daar moeten we als stad gebruik van maken. Het hoort bij de rol en de verantwoordelijkheid van inwoners om ook over opvoeding te praten, en daar moet je op aansluiten. Je ziet dat op wijkniveau rond de scholen dat soms ook al heel aardig gebeurt. Door gesprekken en door te trainen met ouders merkt een school wat voor vragen er leven. Dat maakt je flexibel om daar op in te spelen. Bijvoorbeeld: straf je jongens wel of niet, of hoe? Het begint ermee dat we ons realiseren dat er een enorme opdracht ligt.”

WAT VINDT... Trees Pels: Een positief opvoedingsklimaat stimuleren én diversiteitgevoelig werken?

➔ Het beleid voor jeugd en gezin moet meer gericht zijn op het stimuleren van een **positief opvoedingsklimaat**: dat wil zeggen op het ondersteunen van ouders in hun eigen opvoedkracht, dichtbij én vanuit hun eigen netwerken en vindplaatsen. Landelijk en ook in Amsterdam is dit het nieuwe adagium.

Maar de realiteit is anders: we zien dat het ‘aanbodgerichte’ denken sterk verveven is in hoe we in de praktijk werken. We zien het in het functioneren van instellingen en professionals en in hun voorkeur voor **evidence based** interventies, ook al sluiten deze niet altijd aan op de context en gezinnen waarin ze moeten worden toegepast. Om een positief jeugdbeleid te realiseren moeten we de versterking van het opvoedklimaat van onderop expliciet agenderen. Dit geldt zowel voor de pedagogische visie van waaruit we werken, als voor de instituties van waaruit we dat doen én voor de in-

vulling van pedagogisch vakmanschap. Op al deze niveaus is een omwenteling nodig van het traditionele ‘top-down’ denken naar een meer faciliterende rol door de professional, zodat deze kan aansluiten op de behoeften van ouders en de kracht in hun netwerken. En zeker ook door beter samen te werken met het vrijwillige werk rondom jeugdigen en gezinnen, dat in bereik en omvang het professionele werk vaak verre overstijgt.

Om deze kanteling te maken moeten niet alleen het beleid, maar ook de pedagogische praktijk en opleidingen zich vernieuwen. Maar gelukkig, het wiel hoeft ook weer niet helemaal opnieuw te worden uitgevonden. Er is een oudere beleidsagenda waarbinnen veel voorwerk is gedaan, namelijk die van de ‘diversiteit’. Het programma ‘Diversiteit in het Jeugdbeleid’ van voormalig minister Rouvoet was er op gericht de kloof tussen gezinnen van laagopgeleiden

en migranten en pedagogische voorzieningen te dichten. Ook hierbij gaat het om het beter aansluiten op de eigen leefwerelden en netwerken van gezinnen en jeugdigen. ‘Diversiteitgevoelig werken’ mag in deze tijden van polarisatie dan soms een verloren zaak lijken, maar wat onder deze noemer wordt gedaan is in feite nauw verwant aan de agenda van positief jeugdbeleid.

De invoering en verankering van de voorgestelde kanteling vraagt om gezamenlijke reflectie van beleid, praktijk, opleidingen en de gezinnen. De wetenschap kan hierin een belangrijke rol spelen, door zo’n proces met kennis te ondersteunen. De Kenniswerkplaats Tienplus, waarin ook SO&T deelneemt, is als samenwerkingsverband met dat doel opgericht. Vanuit de werkplaats zullen we ons ook de komende jaren inzetten om de ontwikkeling van een positief opvoedingsklimaat te ondersteunen: met aandacht voor de aansluiting tussen informele en professionele circuits rondom gezinnen, voor vakmanschap ‘nieuwe stijl’ en voor interventies die zowel evidence based zijn als praktische relevantie hebben. ■

Prof. Dr. Trees Pels

Prof. Dr. Trees Pels, bijzonder hoogleraar ‘Opvoeden in de multi-etnische stad’ aan de VU en Senior onderzoeker bij het Verwey-Jonker instituut.